

1968-02-00

OPHAVSMAND/NØGLEPERSON

Henning Christiansen

FAKTA

Dokumenttype:
Note

Sprog:
Dansk

Omtalte personer:
Per Højholt
Pablo Picasso

Arkivplacering:
HC arkiv Møn/HC breve 3

DOKUMENTINDHOLD

Svar til Per Højholt ("Tradition og experiment", ta' 3, 1968, s. 27-28).

TRANSSKRIFTION

Henning Christiansen:

"Uden forudsætninger, som ikke eksisterer uden vore fordomme, er forbindelsen muligvis blevet svær." Erstattes Højholts normbegreb, som forekommer lidt svømmende, en nærmere redegørelse var ønskelig, med forudsætninger, er der mulighed for bedre at forstaa Højholts syn paa tradition-eksperiment og at forbindelsen muligvis er svær. Deroverfor vil jeg mene at disse forbindelsesvanskeligheder jus er punktet, som drejer alt og dermed giver os et saakaldt aandeligt liv. At kunstens operationsfelt er et udtryk baseret paa lyd, lys og tid + evt. lugt og berøring, kan være rigtigt nok, men at hale form ind i denne sammenhæng gaar ikke. Netop i form ligger muligheden for en omvurdering af indtrykkene, som de kommer til os (sanserne) for at videretransporteres til det egentlige forarbejdningscenter, det sproligt udefinerlige, hvor en forbindelse bliver mulig (GEGENRAUM). At nye former opstaa og bliver referenzepunkt(er) er vitalt nødvendigt. Herved opbygges nye forudsætninger (fordomme), som atter bukker under o.s.v..

At man skal kunne bringe sammenhæng mellem tidligere kunstværker og egen produktion for at kunne nedkomme med et vellykket eksperiment, er vidst ikke rigtigt. Det er da saadan at det kunstnerisk rædselsfulde meget let kan indeholde kim til en total omstillign. At det kunstneriske blik derefter tilpasses er ikke en nødvendig følge. At eksperimentet kun skulle [streget ud: göres] være muligt ved en materialeudfordring kan kun tages som en "forudsætnings"-fuld modernisttraditionel opfattelse. Materialebegejstringen var netop punktet hvor modernismen tydeligst faldt igennem.

At et kunstværk kun har betydning naar det bliver taget i brug, er da klart, hvis man hæfter sig ved betydning. Men betydning og kunstværk hænger ofte kun sammen efter en tidsforskydningsproces. Det vi kalder eksperiment, kan maaske bedst defineres som det der endnu ikke har faaet betydning. Ellers er eksperimentet kun brugbart som en betegnelse for at tingene endnu ikke er færdig.

[s. 2]

Man faar næppe haand i hanke med eksperimentbegrebet ved hjælp af trylleordet tradition, den eneste plausible sammenhæng er vel at der altid har været tradition for eksperiment. Kunstneren er søgende, eller som

Picasso har udtrykt sig: "jeg søger ikke jeg finder" idet han hermed klarlægger en holdning, som ligger hensides eksperimentet

Henning Christiansen:

"Uden forudsætninger, som ikke eksisterer uden vore fordomme, er forbindelsen muligvis blevet svær!" Erstattes Höjholts normbegreb, som forekommer lidt svømmende, en nærmere redegørelse var ønskelig, med forudsætninger, er der mulighed for bedre at forstaa Höjholts syn paa tradition-eksperiment og at forbindelsen forstaa muligvis er svær. Deroverfor vil jeg mene at disse forbindelsesvanskeligheder just er punktet, som drejer alt og dermed giver os mulighed et saakaldt aandeligt liv. At kunstens operationsfelt er et udtryk baseret paa lyd, lys og tid + evt. lugt og berøring, kan være rigtigt nok, men at hale form ind i denne sammenhæng gaar ikke. Netop i form ligger muligheden for en omvurdering af indtrykkene, som de kommer til os (sanserne) for at vidertransporteres til hærgentlige det egentlige forarbejdningscenter, det uddefin sprogligt udefinerlige, hvor en forbindelse bliver mulig, (GEGENRAUM). At nye former opstaar og bliver referenzpunkt(er) er vitalt nødvendigt. Herved opbygges nye forudsætninger, (fordomme), som atter bukker under o.s.v..

At man skal kunne bringe sammenhæng mellem tidligere kunstværker og egen produktion for at medkomme kunne medkomme med et vellykket eksperiment, er vidst ikke rigtigt. Det er da saadan at det kunstnerisk kunstnerisk rådsfulde meget let kan indeholde ikke kim til en total omstilling. At det derfor kunstneriske blik derefter tilpasses er ikke en nødvendig følge. At eksperimentet kun skulle ^{være muligt} gøres ved en materialeudførelse kan kun tages som en "forudsætnings"-fuld modernisttraditionel opfattelse. Materialebegejstringen var netop punktet hvor modernismen tydeligst faldt igennem.

At et kunstværk kun har betydning naar det bliver taget i brug, er da klart, hvis man hæfter sig ved forståelse fremme betydning. Men betydning og kunstværk hænger ofte kun sammen efter en tidsforskydningsproces. Det vi kalder eksperiment, kan maaske bedst defineres som det der endnu ikke har faaet betydning. Ellers er eksperiment kun brugbart som en betegnelse for at tingen endnu ikke er færdig.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Man faar næppe haend i haake med eksperimentbegrebet ved hjælp af trylleordet tradition, den eneste sammenhæng plausible sammenhæng er vel at der altid har været tradition for eksperiment. Kunstneren er søgende, eller som ~~Pi~~ Picasso har udtrykt sig: "jeg søger ikke jeg finder" idet han hermed klarlægger en holdning, som ligger hinsides eksperimentet